

Leonida Teodorescu

1. M-a bucurat succesul lui D.R. Popescu, deși *acest succes* trebuia să aibă loc cu cel puțin cinci, șase ani în urmă. Nu era nici un secret pentru nimeni că D. R. Popescu scrie piese, că scrie piese foarte bune, piesele sale însă nu erau cunoscute decât în cercuri foarte restrânse și, din păcate, o bună parte din ele sînt cunoscute și astăzi tot de aceleași cercuri restrînse. D. R. Popescu nu este numai un talent, este și un simptom și poate ră, plecînd de la el, cei care se ocupă de mișcarea dramaturgică, în coordonatele ei cele mai generale, vor trage concluzii și vor lua, în fine, măsuri pozitive.

2. Pentru mine stagiunea care a trecut a însemnat un volum de piese (*Frunze galbene pe acoperișul ud*) și o piesă jucată în premieră la radio — *Evadarea*. În afară de asta a însemnat o istorie destul de neplăcută — la Teatrul „Nottara“, cu o piesă la care fîn foarte mult — *Alex*, care s-a repetat timp de o lună și jumătate, ca pe urmă repetițiile să se oprească. De un an și ceva aștept să se rezolve acest caz. Sper să nu mai fie mult de așteptat.

3. Cred că tendința principală este cea îndreptată spre un teatru metaforic și prin aceasta dramaturgia noastră realizează momentul ei de contact cu evoluția generală a literaturii universale. Literatura a încetat de multă vreme să mai fie disecția unui caz și asta ține nu numai de propria ei evoluție, ci și de o serie de factori extraliterari — perfecționarea mijloacelor de informație, invazia științei în cotidian etc. Nu

este vorba de etalarea metaforelor și cu atît mai puțin nu este vorba de simboluri; în general, piesele cu simboluri n-au fost (și nu numai la noi) niște reușite, poate din cauza unor foarte frecvente alunecări în alegorie. Este vorba mai ales de constituirea unor structuri metaforice, ceea ce face ca piesele să fie divers interpretabile și asta consonează în modul cel mai fericit cu caracterul lor de dezbatere dramatică.

4. Am predat o piesă la Național, de fapt am predat mai multe, dar din cîte am înțeles, s-au oprit la *Cabana*, și o piesă la Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra“. În afară de asta sînt în repertoriul televiziunii și al radioului. Asupra acestui din urmă punct aş vrea să stăruie puțin. Colectivul de teatru al radioului este un colectiv mic, dar face o treabă cu totul și cu totul substanțială. În orice caz, nu cred că există vreun dramaturg din generația mea căruia radioul să nu-i fi lansat cel puțin o piesă. Din păcate, critica dramatică, în general, cam neglijează activitatea teatrală a radioului; în afară de cîte o rubricuță accidentală, practic nu se mai face aproape nimic. Un spectacol jucat nu știu unde, de o trupă care frizează diletantismul, se bucură de mai multă atenție decît cel mai strălucit spectacol de teatru transmis la radio pentru cîteva milioane de ascultători.

Știu că, într-o serie de țări, teatrul radiofonic ocupă un loc însemnat în viața teatrală. Aces loc îl merită și activitatea teatrală a radiodifuziunii noastre. Nu-i lipsește decît rezonanța critică.

5. Scriu o comedie pentru Lucian Giurchescu — *Prințul african*. O tot scriu cam de multă vreme, e adevărat, dar o să fie gata, cu siguranță, la începutul lui septembrie